

חיים נחמן ביאליק

1873-1934

ב"ה, עה"ק יפו ת"ו, ז' ניסן תרס"ט.

ברוך אתה בבואך לארץ חיים, אורח נעלה, משוררנו הגדול והאהוב מר ח,ג, ביאליק יברכך ד' מציון.
באהבה ברה ותמה ובכבוד נעלה הנני מתכבד להושיט לך, אביר שירתנו, את ידי לברכה, בצעדך היום בראשונה על אדמת תחייתנו.

הכן משוררנו האהוב, לקראת טל חיים וחסד עליון חי ורענן, אשר יחל להופיע עליך מחדש מפלג אלוקים מלא חיים, המוכן לכל נשמה רעננה אשר לבית יעקב הבאה לאויר חיי הנשמות של ארץ החמדה. נשמה שירית, עורי, עורי, דברי שיר חי, לעם החי, המתעורר לקראת מקור חייו על אדמת מטעיו.

שירה נא, משורר אהוב לנו, מעתה על ישע גוי – ואלוקיו, העירה כינורך, המלא עוז ועדנה, לשיר לנו שירת הארץ, שירת התחיה. אמור נא ליעקב, הנה נולד גוי, הנה קם העם החי, הנה הוא צועד עלי תבור וחרמון. שירה נא לנועל החיל והחוסן, על העושר והכבוד, אשר לאלוקי ישראל, בשמים ובארץ, בבקעה ובהר, בכרמל ובשרון, בחבל נחלתו.

היה שמח ומאושר, משורר חביב ונחמד, במשוש תקות עמינו וארצנו. המכבדך מאד,

אברהם יצחק הכהן קוק

חיים נחמן ביאליק מגדולי המשוררים העבריים בעת

החדשה, מסאי, סופר, מתרגם ועורך שהשפיע רבות על התרבות היהודית המודרנית. ביאליק זכה לתואר "המשורר הלאומי, מפרשנו החשובים, כתבו עליו כי "גם ביאליק, אשר במודרניות אמיתית שבשיריו ובמיוחד בשירתו הפרסונאלית ובשירי תוכחה, משתווה לסופרי העולם הגדולים ביותר".

למד בישיבת וולוז'ין הידועה, שם כיהן כראש הישיבה הנצי"ב מוולוז'ין. עזב את הישיבה לאחר שרוחות ההשכלה והחילון משכו אותו החוצה, וכל ימי חייו חש "קרוע" בשל צעדו זה.

ביאליק נחשב בזמנו לחדשן בשירה העברית, והשפיע על משוררים שבאו אחריו וכונו "דור ביאליק". ביאליק זכה לתואר "המשורר הלאומי" לא רק בזכות איכותה של שירתו, אלא גם בזכות תגובתו השירית לאירועים בעלי חשיבות לאומית.

שירה ארספואטית

ארספואטיקה: שירה המודעת לעצמה, עוסקת ביצירה עצמה או בתהליך יצירת השיר או הסיפור. היוצר חושף בפני הקוראים את תהליך הכתיבה או את הנושאים המעניינים אותו, נותנים או השראה ו"מפרנסים" את יצירתו.
(ע"פ מילון מונחון בספרות.)

לא זכיתי באור מן ההפקר / ח"ן ביאליק

לא זכיתי באור מן-ההפקר,
אף לא-בא לי בירשה מאבי,
כי מסלעי וצורי נקרתינו
וחצבתיו מלבבי.

ניצוץ אחד בצור לבי מסתתר,
ניצוץ קטן – אך פלו שלי הוא,
לא שאלתינו מאיש, לא גנבתיו –
כי ממני ובי הוא.

ותחת פטיש צרותי הגדולות
כי יתפוצץ לבבי, צור-עזי,
זה הניצוץ עף, נתז אל-עיני,
ומעיני – לחרוזי.

ומחרוזי יתמלט ללבבכם,
ובאור אשכם הצתיו, יתעלם,
ואנכי בחלבי ובדמי
את-הבערה אשלים.

תרס"ב

